

Hi-hi! Han mente at kende den hemmelige Grund til Emanuels forandrede Væsen overfor ham. Emanuel var jaloux paa ham, det var Sagen! Niels havde rigtig godtet sig ved at mærke, hvor bitter han var bleven over hans sidste Artikler i „Folkebladet“ og den Opsigt, de havde vakt. Men han skulde snart faa nyt at høre!

II

Da Emanuel nogen Tid efter kom ind i Stuen, sad Hansine i sin Armstol ved Kakkellovnen med et Lerfad i Skødet og bælgede Ærter.

„Skal du bort?“ spurgte hun og kastede et lidt mistænksomt Blik hen paa hans Paaklædning; han havde ombyttet Arbejdsdragten med sin graa Frakke og var ifærd med at binde det sorte Halstørklæde, som han udenfor Hjemmet bar i Stedet for Flip.

„Ja, jeg bliver nødt til at gaa. Jeg maa ud til Mosekærshusene. Der er igen stiftet Ufred derude; — Folkene vil ikke tage Arbejde. Og nu, netop i Høstens Tid gaar saadan noget dog virkeligt ikke an.“

Han vilde just gaa ud af Døren, da Hansine sagde:

„Det er sandt . . . unge Rasmus Jørgen var herinde i Formiddags, da du var ude i Marken. Jeg skulde sige til dig, at han maatte endelig have det Læs Byghalm, du havde laant af ham engang sidste Vinter. Han kunde ikke længer undvære det, sagde han.“

Emanuel stod med Haanden paa Dørlaasen og blev mere og mere rød i Ansigtet.

„Et Læs Byghalm, siger du?“

„Ja, du havde nok lovet ham det i Foraaret,“ vedblev Hansine. „Men nu maatte han endelig have det, ellers blev han selv nødt til at købe.“

„Men Byghalm paa denne Tid af Aaret . . . hvor skal jeg skaffe det fra? Sagde du ikke det til ham?“

„Jeg sagde, at jeg nok skulde give dig Beskeden.“

„Veed du, Hansine,“ — sagde Emanuel efter nogle Øjeblikkes Tavshed — „Rasmus Jørgen skal nok ligesom vor egen Niels